

meget urigtigt deraf at slutte, at Sagen ved 3dje Behandling maatte faae samme Udfald.

Indenrigsministeren: Ja, jeg burde maaskee ikke som Minister udtale mig nærmere om et saadant Punkt, men det vil maaskee dog i dette Tilfælde undskyldes, naar jeg siger, at jeg virkelig troer, at alle saadanne Afstemninger, der lede til et aldeles klart og bestemt Resultat, og hvor Stemmesforskjellen ialfald ikke blot er en eller to, efter Forretningsordenens Tankegang maa betragtes som bindende, naar det ikke netop forud er sagt, at der er et eller andet Punkt, med Hensyn til hvilket vi ere beredte paa at tage under Overveielse, om der ikke bør gjøres en eller anden Forandring. Hovedafstemningerne derimod, der have ført til virkelige Resultater, troer jeg dog, som sagt, maae efter hele Forretningsordenens Tankegang staae som endelige og bindende.

Oppermann: Det har gjort mig ondt, at den høitagtede Indenrigsminister ikke har udtalt sig tydeligere, end han gjorde i sit næstsidste Foredrag, og det gør mig ondt, hvad enten saa Feilen ligger i hans Udtalelse eller i min Opfattelsesvevne. Jeg har bedet ham at udtale sig om, hvorvidt mit Ændringsforslag var overensstemmende eller ikke med hans udtalte Anskuelse om Sagen, thi hvis det var overensstemmende dermed, maatte det betragtes som et blot og bart Redaktionsændringsforslag, og som et saadant har jeg egentlig betragtet det. Jeg har udviklet, at det ikke er den udtalte Ansvarlighed, der ligger mig paa Hjerte, ligesaalidet som Stedet, hvor den udtales i Begyndelsen af Loven, men jeg har taget dette med, da der dog var andre Ting, jeg vilde foreslaae ændrede.

Jeg har nævnt disse andre Ting, og jeg troer, at under den vitterlige, ogsaa af Andre end af mig anerkjendte Usikkerhed, som finder Sted i Opfattelsen af disse Forhold, var det ingen Skade til, om Lovens Udtryk vare faa correcte som muligt og ikke kom i Strid med de hidtil indtil den allernyeste Tid brugte Udtryk i Lovene. Jeg skal tillade mig at minde om, at det ikke er mange Dage siden, vi her

i Thinget ved 3dje Behandling vedtog „Forflag til Lov om Udbetaling af Gager og Lønninger i Finansaaret 1857—58“, og de sidste Ord i dette Lovforslag vare just „Kongerigets særlige Kassebeholdning“, men den her forhandlede Lov kjender ikke i den Form, hvort den sidst blev vedtagen, nogen særlig Kassebeholdning for Kongeriget; den kjender kun Kongerigets Andeel i Totalkassebeholdningen.

Jeg har dernæst fremhævet — og jeg nævner dette Punkt for at rette en urigtig Angivelse, som min Sidemand gjorde mig opmærksom paa — jeg har anført, at Totalkassebeholdningen, i hvilken efter Lovforslaget Kongerigets særlige Kassebeholdning skulde blive indestaaende, ikke var saa solid som Monarchiets Kassebeholdning, eller idetmindste var det ikke givet, at den var det. Min Feil, som hidrørte fra et unødtigt øieblikkeligt, Eftersyn i det vedkommende Statsregnskab, var den, at jeg anførte, at en Landsdeel havde en negativ Kassebeholdning, men ved at sammenlægge de to negative og de positive Kassebeholdninger, viser det sig, at Mæret ogsaa for denne Landsdeel endte med en meget liden positiv Kassebeholdning. Jeg beklager, at jeg har begaaet denne Feil. — Disse og andre Punkter, som jeg har udhævet, maa jeg endnu betragte som Redaktionsforbedringer. Hvis den ærede Minister havde udtalt sig om, hvorledes han betragter disse Forslag, saa vilde jeg nu have Anledning til at svare paa den Opfordring, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 2den Valgfreds (M. Hage) rettede til mig, men det kan jeg ikke i dette Dieblik.

Tscherning: Jeg troer, at vi atter her ere inde paa de Forvirringers Gebet, som ere komne derafra, at man betragter Kasserne, Finantskasserne, som Personer, der staae adskilte fra Finantsvæsenet. Ved den Lov, som foreligger, ere vi komne til at blive os bevidste, at for Fremtiden hænger Kassebeholdning sammen med Finantsbestyrelse, og her tales ikke mere i Loven eller vil for Fremtiden ikke mere være Tale om Kassebeholdningen som et sondret Væsen, der ikke hænger sammen med Finantsbestyrelsen som et Restduum deraf. Naar